

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוז
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שני כ' שבט תשע"ח | דף היומי בבלי: עבודה זרה כא.
דף היומי בהלכה: מסעיף ח' עד תחילת סימן ש'. | לוח יומי מקוצר: עמוד 152 סימן רצ"ט.
מוסר: פרק א' אות י"א עד פרק א' אות ט"ז.
קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק ג משנה ו עד משנה יא.

הדף היומי בהלכה

האם מותר להקליט במוצאי שבת דבריו של אדם שטרם הבדיל?

לשמוע את ההקלטה).
ולדעת ראשונים רבים, אף כשהבדיל בתפילת ערבית באמירת 'אתה חוננתנו'
- אסור לעשות מלאכה עד שיבדיל 'על היין'; ויש מתירים, וכן הלכה.
[שו"ע רצט, י, משנ"ב לב-לג, ושעה"צ נא; ביאורים ומוספים דרשו, 32]

במוצאי שבת, נמשכת קדושת השבת גם לאחר צאת הכוכבים, ולכן אסור
חכמינו ז"ל את כל איסורי שבת, הן דאורייתא והן דרבנן, עד להבדלה.
והורו פוסקי זמננו שאף כ'מתעסק' אסור לעשות מלאכה, ולכן אסור לאדם
שכבר הבדיל להקליט את דבריו של אדם שטרם הבדיל (אך בדיעבד מותר

הדף היומי בהלכה

מדוע אמירת 'שבוע טוב' אינה נחשבת להבדלה?

ההבדלה קיים אף לאחר אמירת 'אתה חוננתנו', עד שיבדיל 'על היין'.
ואמירת 'שבוע טוב', אינה נחשבת להבדלה, אף אם התכוון לכך, כיון שאין
בה אמירה של היכר בין שבת לחול.
[שו"ע רצט, י, ומשנ"ב לד-לה; ביאורים ומוספים דרשו, 34; וראה שם, 35]

כאמור, באמירת 'אתה חוננתנו' בתפילת ערבית של מוצאי שבת, מותרים כל
איסורי שבת. ומי שהוצרך לעשות מלאכה לפני תפילת ערבית, יאמר "ברוך
המבדיל בין קודש לחול", ללא 'שם ומלכות', ובכך מותר בעשיית כל מלאכה;
ואינו צריך לומר את כל הנוסח של ברכת ההבדלה. אולם, איסור האכילה לפני

הדף היומי בהלכה

המנהג הרצוי בנוגע לעשיית מלאכה במוצאי שבת

ואף לפי מנהג זה, ניתן - לאחר אמירת 'אתה חוננתנו' או 'ברוך המבדיל',
כנ"ל - לטלטל מוקצה, וכן לעשות מלאכה הנדרשת מפני כבוד הציבור, וכגון
להדליק אור בבית הכנסת כדי שלא יתפללו בחשכה.
[משנ"ב רצט, מ, בהרחבת המקור]

כל האמור לעיל, הוא משורת הדין, אבל על פי דברי הירושלמי והראשונים,
מנהג רצוי הוא שלא לעשות מלאכה במוצאי שבת עד לאחר סיום סדר תפילת
ערבית; ועל פי הזוהר הקדוש, יש להחמיר במיוחד בהדלקת אש לפני אמירת
'ובא לציון' שלאחר תפילת ערבית.

מֶרֶן הַגֵּרֶשׁ"ז אויערבאך זצ"ל אמר פעם למקורביו: "אינני צריך להשקיע בלימודי בקיאות, די לי שאני זוכר בעל פה את מספר הטלפון של ר' שמאי גינזבורג..."

ליום היארצייט של הגאון החסיד רבי שמאי גינזבורג זצ"ל

קבע שעה שבה יחזרו יחדיו לביתם. הגיעה השעה היעודה ור' שמאי אינו מגיע. חלפו עוד דקות ארוכות וחשש מה נסתנן לליבה של הרבנית, הרי ר' שמאי כבן שמונים ושמונה שנים ומעודו לא איחר. אולי קרה דבר מה. בעודה חוככת בדעתה האם לבקש ממישהו כי יפנה לחפש את בעלה, ראתה את ר' שמאי יוצא מן האולם ופניו נוהרות. בהבחינו בפניה הדאוגות של רעייתו התנצל כשהוא מסביר את פשר העיכוב: "שמחה גדולה יש לי עתה. ראיתי כאן ספר של החיד"א שמעולם לא ראיתי, הייתי חייב ללמוד אותו עד גמירא, וזה לקח קצת זמן..." מעשה שהגיע אחד מנכדיו לחתונה, והנה רואה הוא את סבו הדגול יושב בפנית האולם וכותב משהו. כאשר התקרב הבחין כי הסבא רושם משהו על גבי המפית. שאל בפליאה: "מה כותב סבא?" השיב הסבא בשמחה ניכרת: "נתחדש לי כעת חידוש עצום בתורה". תמה הנכד - "האם לא ניתן לדחות כתיבת חידוש זה למועד מאוחר יותר, כשישוב סבא הביתה?". "חלילה", השיבו. "עד הבית נקווה לה' שיתחדשו עוד דברים נוספים, ולמתי נדחה?"

(ע"פ ספר 'הגאון החסיד')

ידענותו ובקיאותו המופלאה של הגאון רבי שמאי גינזבורג זצ"ל, היו לשם דבר. גדולי ישראל מכותל המזרח ופוסקי הלכה מכל העולם, באו בשיח ושיג לימודי עמו והיו מתחשבים מאוד בדעתו. תלמידי חכמים רבים ומחברי ספרים תורניים היו מתקשרים אליו לביתו כל אימת שחיפשו מקור כלשהו או ציטוט וכדומה - והוא היה משיב על אתר בזכרונו הפלאי ושליטתו בכל מכמני התורה. מֶרֶן הַגֵּרֶשׁ"ז אויערבאך זצ"ל אמר פעם למקורביו: "אינני צריך להשקיע בלימודי בקיאות, די לי שאני זוכר בעל פה את מספר הטלפון של ר' שמאי גינזבורג, והכל מונח לפני כשולחן ערוך..."

סיפר אחיינו של ר' שמאי הרה"ח ר' יהושע קליינלרר, כי כשהלך להיבחן כדי להתקבל לשיבת חברון, נכנס לראש הישיבה הרב פרבשטיין זצ"ל, אשר כדרכו פתח גמרא ואמר: "תעבור על הדף הזה, אני אבחן אותך עליו בעוד זמן מה". כעבור זמן קצר פנה אליו הרב פרבשטיין בשאלה - "הלא אתה קרוב של ר' שמאי גינזבורג...?" והתברר לו שהוא ממש אחיין של ר' שמאי, בן אחותו... סגר ראש הישיבה את הגמרא והפטיר: "כתוב בחז"ל שהבנים דומים לאחי האם. ר' שמאי הוא אחי אמך, אתה מתקבל לשיבה. אין צורך לבחון אותך..." פעם הלך ר' שמאי עם רעייתו הרבנית לשמחת בר מצווה של ידיד. כמנהגו

פניני הפרשה

החליט הילד לעשות השבת אבדה על הדולרים שמצא. הלכו וביררו של מי זה יכול להיות, מי בדרך כלל עובר בשעה זו במקום זה וכו', עד שהגיעו אל רבנו הגר"ח קנייבסקי...

באמצע הדרך שם לב לכך, והצטער על אובדן הכסף. אמנם לא להרבה זמן... התברר שאחד הילדים שלמד במוסדות פוניבז' לילדים, עבר שם וראה לפתע "שביל של דולרים"... הוא אסף את כל השטרות, הגיע למוסד והראה זאת לחבריו ומחנכיו. אמרו לו כי בוודאי השטרות הללו אבדו למישהו, והלה מאוד מצטער על כך. החליט הילד לעשות השבת אבדה. הלכו וביררו של מי זה יכול להיות, מי בדרך כלל עובר בשעה זו במקום זה וכו', עד שהגיעו אל רבנו, שאמר כי אכן השטרות הללו אבדו לו, ושמח מאוד על השבתם. באותם ימים ניהלה את בתי אבות פוניבז' הגב' מונק, שהיתה מחנכת דגולה. היא החליטה לעשות 'עסק' מהמצוה הגדולה שאותו ילד קיים, שהרי בסך הכל לא קל לקיים מצוה כזו. היא עשתה מסיבה שלימה - "מסיבת השבת אבידה", ואף הזמינה אליה את רבנו, שאכן הגיע להשתתף בה.

(ע"פ מנחת תודה)

הַשֵּׁב תְּשִׁיבוּ לוֹ (שמות כג)

סיפר נכדו של מֶרֶן הַגֵּרֶשׁ"ז קנייבסקי שליט"א: זכיתי לראות את המחזה המרהיב כיצד רבנו מסדר וממין את המכתבים שמגיעים אליו קודם שהוא משיב עליהם, והסביר רבנו שהוא מסדר אותם על פי סדר הא"ב, כדי שיהיה לו קל יותר אח"כ למצוא את הכפולים, כלומר, מספר מכתבים מאותו שולח. ומדוע הוא מחפש את המכתבים הכפולים? - משום שאז הוא מצרף את המכתבים הללו לאותה מעטפה - דהיינו אחת מהמעטפות ששלח אותו שולח, וזורק את המעטפות המיותרות. והסביר רבנו את הסיבה שהוא עושה כן, משום שעל ידי כך הוא חוסך לשולח בול, ויש בזה ממצוות השבת אבדה. אירע פעם שרבנו השתתף במסיבה מיוחדת במינה עם ילדי בתי אבות פוניבז' - "מסיבת השבת אבדה"... ומעשה שהיה כך היה: פעם הלך בדרך כשבכיסו שטרות של דולרים, ובאמצע כשהוציא דבר מה מהכיס, נמשכה ביטנת הכיס החוצה בלי שיבחין בזה, וכך במשך הליכתו נפלו עוד ועוד שטרות מכיסו. רק

קנין חכמה - פרקי אבות

כאשר האיש התעקש ללוותו, הסביר לו ר' יוסף שימשלביץ: "אגיד לך את האמת, בדרך לכאן בבוקר חזרתי על מסכת יבמות, עכשיו בדרכי חזרה אני צריך לחזור על מסכת כתובות..."

המהלך בדרך ושונה... (אבות ג ז)

ערב היה חוזר משם, גם כן ברגל. בבוקר היה נוטל עמו את צוררו עם מעט אוכל להשיב נפשו בצהריים, ושווה שם כל שעות היום. הוא היה נוהג ללכת לבדו בלי שמישהו יתלווה אליו. פעם נספל אליו אחד בבקשו הימנו שהוא רוצה להתלוות אליו בדרכו חזרה לשערי חסד, אבל ר' יוסף דחה אותו. כאשר האיש התעקש ועמד על בקשתו, אמר לו ר' יוסף: "אגיד לך את האמת, בדרך לכאן בבוקר חזרתי על מסכת יבמות, עכשיו בחזרה אני צריך לחזור על מסכת כתובות, ואם תלך אתי תפריע לי..."

(וחי בהם)

בשכונת שערי חסד בירושלים התגורר יהודי גאון ועצום ומתמיד עצום, ר' יוסף שימשלביץ ז"ל. הוא ידע בע"פ ש"ס בבלי וירושלמי, רמב"ם וש"ע עם הש"ך והט"ז וכל השאר, ממש כל התורה כולה. לעת זקנותו כשלא היה בטוח אם עודנו זוכר הכל בע"פ, היה מזמין אליו בחורים צעירים ומשמיע לפניהם בע"פ גמרות שלימות וש"ע עם מפרשיו. הם קראו בפנים ועקבו אחריו ואכן הוא ידע הכל. הוא למד בישיבת 'עץ חיים' בעיר העתיקה. מדי יום ביומו היה עושה דרכו לשם ברגליו משערי חסד, כאשר כל הדרך זרועה אבנים ומכשולים, ולפנות

שאל הגרב"צ אבא שאול את התלמידים: "האם כולם נוסעים?". ענה אחד התלמידים כי הוא נשאר מסיבה כלשהי. אמר רבי בן ציון: "אם אחד נשאר - אני בא ללמד כרגיל"

שאל רבי בן ציון - "כולם נוסעים?". ענה אחד התלמידים כי הוא נשאר מסיבה כלשהי. אמר רבי בן ציון: "אם אחד נשאר - אני בא ללמד כרגיל".
ואכן במשך שבוע ימים מדי יום ביומו הגיע כרגיל, ולימד תלמיד אחד במשך למעלה משלוש שעות כל יום, סוגיות קשות במסכת יבמות.
(איש לרעהו מתוך 'האיר המזרח')

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם (שמות כא א)
שאיפת חייו של הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצוק"ל היתה להרביץ תורה לתלמידים. בזה ראה את ייעודו בחיים ולא הסכים לוותר על כך בשום אופן. מעשה שאירע בשנת תשכ"ח: תלמידי השיעור שלו ארגנו נסיעה לנתניה לשבוע ימים מטעם ועד הישיבות כדי לנפוש קמעה ולאגור כוח ללימוד התורה.

החפצים בחיים - חפץ חיים יומי

מה יעשה אדם הרואה יהודי מבוגר ומסתפק אם הוא כבר בן שבעים, האם עליו להחמיר לקום מפניו מספק?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

הרצפה, עובר על עשה זה. ולפי זה לכאורה, מי שרואה פסולת ומרימה מקיים מצוות מורא מקדש. ואם רואה פסולת ואינו מרימה, כתב הגר"ח קנייבסקי שגם זה שייך קצת לעשה של מורא מקדש.
עשה נוסף עשוי מספר לשון הרע לעבור: אם הוא מספר על זקן, ואפילו עם הארץ, ומגנהו בפניו, עובר על 'והדרת פני זקן'. ומהו גיל 'זקן' לעניין חיוב 'והדרת' - ב'ביאורים ומוספים' מובא בשם הפוסקים שזקן היינו מן שבעים [ויש דעות שכבר מגיל ששים]. גם המדבר לשון הרע על תלמיד חכם ואפילו אינו זקן, ומגנהו בפניו, עובר על עשה זה, מלבד העוון החמור של ביזוי תלמידי חכמים [וראה בביאורים ומוספים שיטות הפוסקים לגבי הגדר ההלכתי של 'תלמיד חכם' לגבי חיוב קימה].
ב'ביאורים ומוספים' מובא נידון מעניין ומצוי מאוד בענין חיוב קימה בפני זקן: מה יעשה אדם הרואה יהודי מבוגר ומסתפק אם הוא כבר בן שבעים, האם עליו להחמיר מספק? בשו"ת שלמת חיים כתב, וכן דעת הגר"ש אלישיב והגר"ש ואזנר, שיש להחמיר בזה [הגר"ש ואזנר כתב שזאת רק כאשר מסתפק לגבי גיל שבעים, אולם המחמיר כהדעות שזקן הוא כבר מגיל ששים, אינו צריך להחמיר מספק]. אמנם הגר"א גניחובסקי הביא בשם החזו"א שאין צריך להחמיר מספק, משום שרוב אינם זקנים, וכן הולכים אחר חזקת דמיעקרא. וכן כתב הגר"א"ל שטיינמן בשם החזו"א לגבי ספק תלמיד חכם, שאין צריך להחמיר לקום מפניו מספק, משום שרוב אינם תלמידי חכמים. וכן כתב הגר"ח קנייבסקי.

בסעיפים הנלמדים היום בסדר הלימוד היומי ב'חפץ חיים' אנו למדים על עשין נוספים שלפעמים עשוי המספר לשון הרע לעבור עליהם:
המדבר לשון הרע ורכילות בבית המדרש או בבית הכנסת - עובר גם בעשה של 'ומקדשי תיראו'. גם ללומדי תורה בקביעות בבית המדרש לא הותר אלא לאכול ולשתות שם [ובזמננו נהגו להקל קצת גם לדבר דברי חול הנצרכים להם, ומובא ב'ביאורים ומוספים' שטעם ההיתר הוא כדי שלא יבטלו מלימודם, וכמו שהתירו אכילה ושתייה]. אבל שחוק והיתול ושיחה בטילה לא התירו. ואם כן - כותב 'חפץ חיים' - על אחת כמה וכמה דיבורי לשון הרע ורכילות, שבזה מראה בעצמו שאינו מאמין שהקב"ה ישרה שכינתו בבית הזה, ולכן הוא מעז פניו אפילו בבית המלך לדבר שלא כרצון המלך.
בהגה"ה מוסיף 'חפץ חיים', שהדבר חמור שבעתיים כאשר הדברים נעשים על ידי אנשים חשובים שעומדים במזרח בית הכנסת, שיש בזה חילול ה' ברבים וחמור יותר מסתם חילול ה'. על חומרת חילול ה' שיוכל להגרם מהתנהגותו של אדם חשוב, מובא ב'ביאורים ומוספים' מה שסיפר בנו של 'חפץ חיים', ר' לייב, שבזקנותו של אביו סמוך להסתלקותו, אף שהיה לו קשה ללמוד מחמת חולשתו, היה מבקש שיניחו חומש פתוח לפניו כדי שלא ייגרם חילול ה' אם ייכנס אדם אצלו וימצאנו יושב בטל.
בעניין העשה של 'ומקדשי תיראו', מובאת ב'ביאורים ומוספים' דעת הגר"ש אלישיב שמי שלא נזהר בניקיון בית המדרש, כגון שזורק ממחטות וכדו' על

המוסר היומי

הרוח שמרחפת בקרב חבורת מספרי לשון הרע ומסיתה כל אחד מהם להוסיף ולסייע בסיפורים

מתוך לימוד המוסר היומי בספרי חפץ חיים:

לסייע בסיפורים, כדי שיהיו נדונים לעתיד לבוא, כולם עם חבריהם, בעונש חמור. וכידוע, הנטפל לעוברי עבירה עונשו כעוברי עבירה. ועל כן, מי שהוא בר דעת, יברח מן האנשים האלו כבורח מן האש.

[כבוד שמים פרק א, אות טו]

כתוב בצוואת רבי אליעזר הגדול, שציוה להורקנוס בנו: אל תשב בחבורת האומרים גנאי מחבריהם, כי כשהדברים עולים למעלה, בספר נכתבים, וכל העומדים שם נכתבים בשם 'חבורת הקָשע'.
ובאמת, בודאי מרחפת שם רוח טומאה נוראה, והיצר הרע מסית לכל אחד

ר' ניסן טוקצ'ינסקי לא נבהל מהאיזמים ועמד על דעתו. אבל אז לפתע שלף אחד מהצעירים אקדה טעון והישיר אותו לפניו של ר' ניסן, שהלבינו באחת כסיד...

נחישותו האמיצה של רבי ניסן אהרן טוקצ'ינסקי זצ"ל מנהל 'עץ חיים' למען שלום תלמידי הישיבה

יָד אִישׁ עַל רֵעֵהוּ לְהִרְגוֹ (שמות כא, יד)

ירושלים של שנת תש"ז משולה היתה לחבית חומר נפץ, שדי בניצוץ אחד כדי להבעיר אותה. החיילים הבריטים, אדומי הכומתה, התהלכו ברחובות העיר אכולי זעם ותסכול, כשחברי המחטרות היהודיות מזנבים בהם בפעולות ודוחקים בהם לעזוב את הארץ עליה קבלו 'מנדט' לשלוט.

מעבר לסכנות היומיומיות ולקשיים הגשמיים, היתה זו תקופה לא פשוטה עבור עולם התורה. לא מעט צעירים מבתים טובים, נתפסו אז לקבוצות המחטרות השונות שהלהיבו את רוח הצעירים בפעולותיהם הנועזות. אנשי החינוך ניהלו אז מאבק קשה מול הסחף החמור שמשיך אחריו בחורים סוערי מזג.

בתקופה מורכבת זו נקרא הרב ניסן אהרן טוקצ'ינסקי זצ"ל אל הדגל. אביו, הגאון המפורסם רבי יחיאל מיכל טוקצ'ינסקי זצ"ל, מנהל 'עץ חיים' התקרב לגיל הגבורות, והוא, בנו יחידו וחביבו שלא מזמן מלאו לו רק שני עשורים, נקרא לסייע לו ולעמוד לימינו בניהול המוסדות המפורסמים.

"אבא זכרונו לברכה", אומר לנו בפתח השיחה בנו הגדול, הגאון רבי צבי אריה טוקצ'ינסקי שליט"א, "קיבל מאביו, רבי מיכל, הוראות והנהגות רבות בניהול המוסדות. אך יותר מהכל הוא ירש ממנו את המסירות וההקרבה למען הישיבה, את הגישה הבלתי מתפשרת לפיה טובת הישיבה קודמת לכל דבר אחר, אפילו לחיים שלו!"

והסיפורים הבאים, אותם אנו שומעים לראשונה, משקפים את האמירה הזו יותר מכל.

אם לא תסכים, נירה בך!

הדפיקות שנשמעו על חדרו של ר' ניסן באותו בוקר, לא הסגירו את הדרמה העומדת להתרחש בעקבותיהם. בפתח ניצבו כמה צעירים.

לאחר שהגיפו אחריהם את הדלת, החל אחד מהם לדבר אליו בבוטות: "שמע טוב, הארגון הצבאי הלאומי (האצ"ל) מתכנן לערוך בעוד כמה ימים התקפה רצינית על בניין המשטרה הבריטית ב'מחנה יהודה'. זו עומדת להיות פעולה משולבת בכמה זירות, שתנחית בבת אחת כמה מכות כואבות על ראשם של הבריטים בירושלים".

הכוונה היתה לאותה תחנת משטרה מיתולוגית, 'הוסטאשפא' כפי שנקראה בערבית בימי הטורקים, על שם בית החולים העירוני ששכן אז מולה, זו ששני אריות נאים מפוסלים מאבן ניצבים עד היום בשעריה. התחנה הזו גובלת בבניינה ההיסטורי של 'עץ חיים', רק חומת אבנים מפרידה ביניהם.

על תחנה זו סיפר מרן הגרש"ז אויערבאך זצ"ל, שהיה מפארי גידולי 'עץ חיים', את המעשה באחד המלמדים בעץ חיים, שהבטיח לתלמידיו כי האריות המפוסלים האלו – כוח ייחודי יש להם, אם הם שומעים צלילי תזמורת הם פוצחים מיד בריקוד ומתחילים להתנועע כאילו יש בהם רוח חיים.

התלמידים קיבלו את הדברים בתמימות, למחרת הביאו מבתם תוף וחליל, לאחר הלימודים החלו לנגן וציפו שהאריות יצאו במחול, מה שכמובן לא קרה. למחרת כשבאו וסיפרו למלמד כי דבריו לא התגשמו ענה להם בחיוך: "כנראה שלא דייקתם מספיק בדבריי, אמרתי שאם הם ישמעו תזמורת הם ירקדו, אבל הרי אין להם אוזניים, אז הם לא שמעו מאומה..."

הבחור האצ"ל לניק' המשיך לתאר בעיניים בורקות את התכנית הנועזת הנרקמת, להפגיז את התחנה הבריטית באמצעי תחמושת ולמוטט אותה על יושביה, בעוד ארשת התדהמה שעל פני המנהל ר' ניסן הולכת ומתגברת.

"אני לא מבין?" פנה אליו ר' ניסן, כשזה עשה אתנחתא קלה, "מה לי ולזה?"

מה רוצים אתם ממני?"

"פשוט מאוד", חייך הצעיר מבלי להתבלבל, "אנחנו צריכים שתעמידו לרשותנו את אחד החדרים של 'עץ חיים', שצופה ישירות לבניין המשטרה, משם נוכל לתצפת בקלות על השוטרים הבריטים, בלי לעורר חשד, ובבוא העת לירות משם עליהם את חומרי הנפץ, את הרימונים והפצצות..."

"חס ושלום, אין על מה לדבר!" נשמע בפסקנות קולו של רבי ניסן. "אתם רוצים לבוא להתמקם אצלי בבית, לערוך משם תצפית? בבקשה, אני לא אעמוד בדרככם. אבל כאן בישיבה? בשום אופן. אין לי שום זכות וסמכות לאשר לכם לעשות זאת. הישיבה היא קודש קודשים, היא נועדה ללמוד ולהתפלל, לא לשום מטרה אחרת.

"הרי לכולנו ברור מה יהיו ההשלכות של פעולה כזו", ניסה ר' ניסן לדבר אל ליבם של הצעירים, שהקשיחו פנים לשמע דבריו. "הבריטים הרי יגלו מיד שהישיבה שיתפה פעולה עם המחטרת, ומה יקרה אז? ראשי הישיבה הדגולים, התלמידים הרבים, כולם יהיו צפויים לסבל ועונשים, יהיו כאן ביקורות פתע ומעצרים המוניים, ומי בכלל יודע כיצד יסתיים הדבר?..."

"לא! אני לא יכול לתת יד לדבר כזה בשום אופן!" פסק ר' ניסן בקול נחרץ. 'האורחים' הבלתי קרואים התכוננו כנראה לתגובה מן הסוג הזה. באותו רגע הם שינו את הטון, החלו להלך אימים ולהבטיח שהדבר לא יסתיים בטוב. ר' ניסן לא נבהל מהאיזמים ועמד על דעתו בנחרצות. אבל אז לפתע, שלף אחד מהם אקדח טעון, והישיר אותו לפניו של ר' ניסן שהלבינו באחת כסיד..."

לא היה זה סוד, שאנשי המחטרת מסוגלים לכל. הם לא היססו להשתמש בנשק ולחסל את כל מי שעמד בדרכם. ר' ניסן כבר התכונן לגרוע מכל, אך הצעיר משום מה לא לחץ על ההדק. "אנחנו עוד נתראה, אתה על הכוונת... חכה חכה, אנחנו עוד נמצא אותך", המשיכו להדהד בחדר מילותיו המאיימות, אחרי שהוא וחבריו יצאו בטריקת דלת זועמת.

אל תפחד מהם!

המאורע הזה לא הותיר את ר' ניסן שווה נפש. הוא שב לביתו מודאג ונסער כשאניו יודע כיצד לנהוג. מחד ברור היה לו היטב מה יקרה אם יאפשר לאנשי המחטרת לפעול מתוך בנייני הישיבה, מאידך גיסא הרי הוא אברך צעיר, אב למשפחה וילדים רכים, כלום מותר לו להקל ראש באיומיהם של אנשי המחטרת המסוגלים לירות באדם ברחוב מבלי למצמץ...

עוד באותו ערב החליט לקום ולנסוע אל הרבי הקדוש, מרן אדמו"ר רבי אהרן מבעלזא זי"ע, לשטוח בפניו את שאלתו. הרבי מבעלזא שהה אז בירושלים. המשמשים בקודש ששמעו ממנהלה הצעיר של 'עץ חיים' כי מדובר בעניין דחוף שאינו סובל דיחוי, מיהרו להכניס אותו לקודש פנימה.

הרבי, מרן מהר"א מבעלזא, האזין לשאלה בכובד ראש. לאחר מכן נשא את עיניו הטהורות לשמים והשיב, בשפה שאינה משתמעת לשתי פנים: "היו רגועים, מי שמפחד מהקב"ה אין לו מה לפחד מאף אדם! יפה אמרת להם ואל תחשוש מהם, הם לא יוכלו לעולל לך כל רע..." כיון ששמע ר' ניסן את הדברים יוצאים מפורש מפי הרבי נגולה אבן מליבו, הוא ידע כבר שאין לו יותר ממה לחשוש. ומדבריו של הרבי לא נפלה שיערה ארצה. האיום באקדח, מיותר לומר, מעולם לא התממש. נחישותו של ר' ניסן גרמה לאנשי המחטרת לסגת מהתכנית המקורית, ולמצוא דרך אחרת לביצוע המתקפה על משטרת 'מחנה יהודה', שאכן בוצעה בליל ז' כסלו תש"ז ונחשבה לאחת הפעולות הזכורות של ארגוני המחטרת. (מתוך 'המבשר' - 'קהילות')